

Ga het licht tegemoet, dan blijven de schaduwen achter je

DOOR
R. VOORHOEVE

DE Kerstdag is de dag van het licht. De dagen beginnen juist weer langer te worden, we steken de lichtjes van de Kerstboom aan en bij veel mensen lijkt het wel of er ook een lichtje in hun hart ontstoken is. Daarom wil ik ook voor dit Kerstboek iets schrijven dat met het licht te maken heeft.

Dit verhaaltje heb ik opgescharreld tussen al mijn avontuurlijke herinneringen van de jacht. Ik had het nog nooit opgeschreven, maar nu zal je het horen.

Ik was op de olifantenjacht in de dichte bossen van Sumatra en ik geloof zelfs dat het tegen Kerstmis liep, maar zeker weet ik dat niet meer. Want ginds, in het oerwoud, was ik dikwijls de tel kwijt. Het is er immers altijd even warm en de zon gaat altijd om zes uur op en om zes uur 's avonds weer onder. Dus is er niets waaraan je kunt zien wat voor jaargetijde het is, dan alleen een beetje meer of een beetje minder regen. Ik jaagde samen met een Ambonees, Isaak, en met een paar Maleise jagers; en omdat we juist een heel zware tocht achter de rug hadden, wilden we wat uitrusten en hadden ons kamp opgeslagen midden in het bos op een dag afstand van een dorpje, waar een postkantoor was.

Een paar dagen tevoren had ik Isaak naar dat postkantoor gestuurd om te zien of er ook brieven voor me aangekomen waren en op de middag waarvan ik nu spreek, kwam hij juist van zijn reis terug met een pakje brieven en een grote zak rijst, uien, zout, lucifers en tabak.

Ik had al maanden lang niets van huis gehoord en begon dus direct de brieven te lezen. Maar op het laatst bleef er nog één over, waar ik vreemd van opkeek. De afzender was een

kwam hij juist terug met
een pakje brieven...

verre neef, die me nog nooit eerder geschreven had. Wat kon die me wel te vertellen hebben ?
Nieuwsgierig scheurde ik de omslag open en las ongeveer het volgende :

Waarde Neef,
Op mij rust de droeve plicht U mededeling te doen van het overlijden onzer geliefde Tante Corry . . .

Even moest ik nadenken wie wel die Tante Corry kon zijn. Toen herinnerde ik mij haar. Een oude ongetrouwde Tante, die ik al in geen vijftien jaar gezien had. Wat ik me van haar herinnerde, was nu ook juist niet zo, dat ik erg onder de indruk van haar overlijden kwam. Ik glimlachte dus eens over die woorden „geliefde Tante” en las verder.

Daar ik aangewezen ben om de erfenis te verdelen, heb ik voor alle familieleden iets uitgezocht als aandenken. Daarbij is mijn keus voor U gevallen op een wandspreuk met de volgende woorden : Treedt het licht tegemoet, opdat de schaduwen achter U zijn !

Met een uitroep van teleurstelling liet ik de brief zakken. Toen er sprake was geweest van een erfenis, had mijn hart een ogenblik vol verwachting geklopt. Dat was misschien wel niet heel erg mooi van me, maar ja — het is ook een heel ding voor iemand die zonder een cent door de bossen zwerft en van de jacht moet leven, om plotseling een brief te krijgen over een erfenis. En nu ! Niets dan een armzalige wandspreuk, terwijl Tante stellig al haar geld aan liefdadige instellingen had vermaakt. Het is dus wel te begrijpen dat ik erg teleurgesteld was.

En wat een idee van mijn neef om deze spreuk te sturen aan een olifantenjager ! Hadden we soms nog geen licht genoeg daar onder de tropische zon ? Moest ik die ook nog eens extra in mijn gezicht laten schijnen ? Het had er werkelijk veel van dat mijn neef me een beetje voor de gek had willen houden.

Maar mijn boosheid zakte heel gauw. Ik las de brief voor aan Isaak en we lachten er samen hartelijk om.

Toen ik klaar was met mijn brieven, was het ongeveer één uur in de namiddag, te oordelen naar de stand van de zon. Ik besloot nog even wat in de buurt van ons kamp rond te dwalen en te proberen een hert te schieten voor ons avondmaal. Ik pakte dus mijn geweer en liep het bos in in zuidelijke richting. Mijn rugzak liet ik achter, want ik wilde immers niet ver gaan en voor het vallen van de avond weer terug zijn.

Om de weg weer terug te vinden, knakte ik hier en daar een takje om. Dat doen de jagers altijd wanneer ze de weg willen onthouden, je weet wel, op de manier van de kinderen uit het sprookje die kiezelsteentjes strooiden, toen ze door hun ouders het bos in gebracht werden. Het is niet makkelijk om die geknakte takjes te vinden, maar jagersogen zijn scherp en tot nu toe was het me altijd gelukt.

Ik liep dus vol vertrouwen verder en toen ik aan een stuk heel dicht bos kwam, waar veel kidang sporen stonden (de kidang is een klein soort hert) zocht ik een schuilplaats in de dichte struiken en ging daar zitten

lokken. Dat deed ik met een fluitje, waarop ik de kidangschreeuw heel natuurlijk kon nabootsen. Want de kidang is erg nieuwsgierig en als er een in de buurt is en het geluid hoort, komt hij meestal een beetje dichterbij om te zien wie van zijn familieleden daar wel aan het roepen is. Toen ik een kwartier lang gelokt had en er maar geen kidang verscheen, stond ik op en trok een eind verder, om hetzelfde spelletje opnieuw te spelen. Deze keer had ik meer geluk. Al gauw hoorde ik een pootje ongeduldig op de grond stampen. Ik stampte ook op de grond met het heft van mijn jachtmes en telkens als ik dat deed, gaf de kidang antwoord. Totdat hij zich eindelijk had laten verleiden om zó dicht bij te komen, dat ik zijn bruine vel door de struiken zag schemeren. Toen legde ik mijn geweer aan en schoot. Met een harde schreeuw vluchtte het dier verder het bos in. Had ik het niet geraakt? Neen, daaraan twijfelde ik niet, want ik was een goed schutter en kon op zo'n korte afstand niet mis geschoten hebben. Ik ging dus achter het dier aan in de richting waar ik het had zien verdwijnen en jawel, daar was bloed aan de bladeren. Een paar honderd meter verder vond ik het dan ook dood liggen. Ik bond de kidang de poten aan elkaar en hing mijn buit als een rugzak om. Toen wilde ik de weg naar het kamp terugzoeken. Maar owee! Bij de achtervolging had ik vergeten takjes om te knakken en hoe ik ook zocht, ik kon de weg niet meer vinden. Het ene stuk bos zag er al net zo uit als het andere en hoe meer ik liep, hoe duidelijker ik merkte dat ik verdwaald was. Nu is het heel iets anders om in het oerwoud van Sumatra te verdwalen dan ergens op de Veluwe, dat verzeker ik je. Want daarginds kan je dagen en dagen lang lopen, zonder dat je ooit een huis of zelfs maar een

Wat een idee van mijn neef deze spreuk te sturen aan een olifantenjager.

zoeken. Maar owee! Bij de achtervolging had ik vergeten takjes om te knakken en hoe ik ook zocht, ik kon de weg niet meer vinden. Het ene stuk bos zag er al net zo uit als het andere en hoe meer ik liep, hoe duidelijker ik merkte dat ik verdwaald was.

Nu is het heel iets anders om in het oerwoud van Sumatra te verdwalen dan ergens op de Veluwe, dat verzeker ik je. Want daarginds kan je dagen en dagen lang lopen, zonder dat je ooit een huis of zelfs maar een

voetpad tegenkomt. En ik had niets bij me om kamp te maken gedurende de nacht, zelfs geen lucifer. Ook had ik mijn kompas niet meegenomen. Wat nu te doen? Het was al zeker vier uur, dus zou het over twee uur donker zijn. Het was werkelijk geen prettige gedachte om de nacht zonder vuur te moeten doorbrengen in een bos vol tijgers. Het angstzweet brak me dan ook uit.

Toen dacht ik ineens aan de spreuk, waar mijn neef over geschreven had. „Vooruit kerel, ga het licht tegemoet, dan blijven de schaduwen achter je!” zei ik tegen mezelf. En waarom ook niet. Ik was nu toch helemaal in de war en wist bij geen stukken na meer waar of in welke richting mijn kamp moest liggen. Als ik telkens weer van richting veranderde, zou ik maar rond blijven dwalen, dus was het veel beter om aan een stuk door in dezelfde richting te blijven lopen, zelfs al was het de verkeerde. Want als je altijd rechtdoor loopt, dan moet je toch eindelijk ergens uitkomen waar mensen zijn. Zó overlegde ik bij mezelf en, blij dat ik nu eindelijk niet meer hoefde te dwalen op goed geluk, keerde ik mijn gezicht naar de dalende zon en begon te lopen in een rechte lijn.

Meestal was de zon wel niet te zien door de bomen, maar dan keek ik om, of de schaduwen wel goed achter me waren en liep weer flink door. Eindelijk toch begon ik te wanhopen, dat ik er nog voor het vallen van de nacht uit zou komen en ik besloot eens uit te kijken naar een geschikte boom om er in te klimmen en er een veilig plaatsje in te zoeken, waar de tijgers me niet te pakken konden krijgen. En juist op dat ogenblik viel mijn oog op een vers gekapte boomtak. Ik gaf een schreeuw van vreugde want hier moesten dus mensen in de buurt zijn. IJverig begon ik nu te zoeken naar sporen van mensen en jawel, bij het onzekere licht van de laatste zonnestrallen kon ik ze nog juist vinden. Ze liepen naar het Noorden en ik volgde zo goed als dat ging die richting.

Niet lang daarna hoorde ik roepen. Ik riep terug en rende meteen in de richting waaruit het geluid geklonken had. Een groot vuur schemerde door de bladeren en opeens stond ik in mijn eigen kamp.

Je begrijpt hoe ongerust mijn jagers al waren over mijn lang uitblijven en toen ik hen vertelde hoe ik het kamp teruggevonden had, doordat ik toevallig gedacht had aan die rare tekst van mijn „geliefde tante”, vond Isaak dat die tekst toch nog niet zo’n slechte erfenis geweest was. Nu, ik vond dat ook en later heb ik nog dikwijls eraan moeten denken, ook thuis, als ik hem boven mijn schrijftafel zag hangen en als er vervelende dingen waren die me hinderden. Dan zei ik tegen mezelf: „Kom kerel, draai je hoofd maar naar het licht, dan blijven de schaduwen achter je!”